

Sygn. akt III CSK 62/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku D. sp. z o.o. w Z.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty Powiatu T., Agencji Mienia
Wojskowego w W., S. sp. z o.o. w Z., J. K., J. K., E. K., A. K.-K., W. R., J. R., A. D. i
R. N.
o zasiedzenie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej uczestnika Skarbu Państwa - Starosty Powiatu T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w imieniu uczestnika postępowania Prokuratoria Generalna wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Sprowadza się ono do pytania, czy wytoczenie przez współwłaściciela

nieruchomości w postępowaniu administracyjnym wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji wyłączeniowej należy uznać za czynność zmierzającą bezpośrednio do odzyskania posiadania, a w konsekwencji przerywającą bieg terminu zasiedzenia. W uzasadnieniu wskazano rozbieżność w orzecznictwie - przykładowe orzeczenia, w których wszczęcie postępowania administracyjnego (zwykle w kontekście AWZ) uznano za przerywające bieg zasiedzenia oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2018 r., IV CSK 55/18 (niepubl.), gdzie wprost stwierdzono, że wystąpienie o stwierdzenie nieważności decyzji wyłączeniowej nie jest środkiem zmierzającym bezpośrednio do odzyskania posiadania nieruchomości, zatem nie prowadzi do przerwania biegu przedawnienia. w odpowiedzi wnioskodawcy na skargę wyraźnie natomiast wykazano, że rzeczona rozbieżność w orzecznictwie ma pozorny charakter. Wspomniane postanowienie to wyjątek, gdyż nie ma innego orzeczenia, w którym zajęto by podobne stanowisko, za to jest wiele orzeczeń, w których wyrażono pogląd odmienny. Co więcej, w odniesieniu do tożsamego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy uznał już, że problem ten wątpliwości nie budzi, zatem nie ma podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2019 r., IV CSK 265/18, niepubl.). Stanowisko to nie powinno merytorycznie budzić wątpliwości. Niewątpliwie celem wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji wyłączeniowej jest odzyskanie przez właściciela władztwa nad nieruchomością, której wniosek dotyczy, a wszczęcie tego postępowania administracyjnego jest do tego niezbędnym krokiem. Jednoznacznie trzeba zatem stwierdzić, że nie budzi wątpliwości, iż jest to środek bezpośrednio nakierowany na odzyskanie władztwa nad rzeczą. W konsekwencji brak wątpliwości co do zagadnienia prawnego sformułowanego w skardze kasacyjnej. Na marginesie trzeba jeszcze dodać, że nie budzi też wątpliwości trafność i słuszność zaskarżonego orzeczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw